

намѣри за всѣкого работа!» Азъ предадохъ на генералъ Столѣтова нѣкои официални донесения отъ полковника Бисакова и като му съобщихъ за успѣшния вѣрвежъ на фиминуването, азъ наченахъ за своята работа, т. е. моля за средства да си купя коне за ѣздене и за товаръ. Генералъ тозъ часъ се распорѣди. «Сега, полковникъ де Преравичъ, отбийте се въ щаба, запознайте се тамъ съ началника на щаба, Ринкевича, вземете нѣкого отъ конявцитѣ и идете да се представите на началника на отряда, генерала Гурко, съврши ген. Столѣтовъ. Щаба се помѣства недалечъ отъ къщата на началника на опълчението, въ голѣмъ недоискаран двастаженъ домъ, безъ прозорци и врати, нъ за това пакъ съ голѣма фруктова градина, въ която широко се разполага жила всичката българска кавалерия, състояща за сега отъ 8—10 души, въ сѣщата градина и обоза на щаба, и конетъ на адъютантитѣ и ординарцитѣ. Подполковника Ринкевичъ срѣснахъ на двора, той е съвршенно младъ още човѣкъ, чрезвычайно симпатиченъ и любезенъ; той билъ другаръ на пажеския корпусъ на младия ми братъ. Като чу, че азъ имамъ още коня за ѣздене, Ринкевичъ ми прѣдложи да отидемъ Генералъ Гурко на неговия «Козакъ». «Коня е доста добъръ! инжъ пѣша ще ви бѣде много далечъ!»

Азъ приехъ прѣдложението на новия съслуживецъ и наедно съ конника отидохъ къмъ генералъ Гурко. Едва що завихъ жгѣла, виждамъ необичайна тревога: жени и дѣца навлѣзватъ въ къщитѣ, затварятъ вратитѣ, мѣжестѣ и младитѣ момци искачатъ изъ проткитѣ, както върватъ пълнятъ пушкитѣ, отъ всички страни отчаянъ викъ «Черкеси въ града, черкеси!» И наистина, въ оная частъ на града, по която ний вече минахме, чуха се нѣколко гърмежи. Азъ даже се поспрѣхъ, нъ като съобразихъ, че нечаяно нападане срѣдъ пладнѣ не може да бѣде, тѣй като по всички направления сѣ испратени конници, опжтихъ се за по-нататакъ. Въ всичката тая лъжлива тревога мене ме неприятно порази това неудържимо чувство на паническия страхъ, койго обзема населението при единичното само извикване «Черкеси!» Впрочемъ трѣбва да се отдаде справедливостъ на младитѣ